

НЕЗМІННА ПІДТРИМКА УКРАЇНСЬКИХ МОРЯКІВ У ЧАС ВІЙНИ

Після успішних зустрічей у Румунії, Болгарії та Молдові, організованих за сприяння ITF Seafarers' Trust, Профспілка робітників морського транспорту України знову зустрілася з моряками-членами ПРМТУ в Кишиневі.

Говорили про діяльність Профспілки в умовах війни, обговорювали актуальні питання щодо оновлення морських документів, правозахисту моряків у рамках MTWTU LAW HUB, про можливості для членів Профспілки за кордоном та ментальне здоров'я.

Також моряки мали унікальну можливість особисто поспілкуватися з Головою ITF Seafarers' Trust Кеті Хіггінботтом — давнім партнером Профспілки, що вже багато років послідовно підтримує українських моряків та їх родини.

Під час зустрічі з українськими моряками Голова ПРМТУ Олег Григорюк розповів про діяльність Профспілки в умовах війни — про те, як вона продовжує відстоювати інтереси моряків на міжнародному рівні та протистояти національним викликам.

Він наголосив, що попри всі труднощі ПРМТУ і надалі виконує свою ключову місію — захищає права спілчан, розвиваючи інструменти їхньої підтримки та представляючи український голос у глобальній морській спільноті.

«Наші моряки сьогодні розкидані по світу, але відстань не розділяє нас, адже профспілкова опора сильніша за всі перепони. Ми робимо все, щоб українські моряки мали гідні умови праці, соціальні гарантії й належний захист, а також могли впевнено дивитися у майбутнє. Профспілка продовжує разом з міжнародними партнерами втілювати численні соціальні та освітні проекти — ініціативи, що допомагають адаптуватися до нових умов, а молодим фахівцям здобувати сучасні навички та впевнено будувати професійне майбутнє. ПРМТУ поруч, щоб жоден спілчанин не залишався сам на сам із викликами сьогодення», — підкреслив Олег Григорюк.

Попри постійні загрози та обстріли, Україну з робочим візитом відвідала Голова ITF Seafarers' Trust Кеті Хіггінботтом — це важливий знак міжнародної підтримки та солідарності з українськими моряками. Її приїзд у прифронтові регіони став не лише проявом поваги, а й чітким сигналом: світова морська спільнота продовжує стояти поруч із ПРМТУ та всією галуззю навіть у найважчі часи.

Така увага вселяє віру в майбутнє, додає сил та підкреслює, що українські моряки не залишилися наодинці зі своїми викликами.

За потреби моряки під час заходу подавали заяви на допомогу та отримали профспілкові квитки нового зразка.

У свою чергу, Голова ITF Seafarers' Trust Ketі Хіггінботтом детально розповіла про роботу фонду, його структуру та ключові напрями діяльності. Ketі Хіггінботтом наголосила, що його мета незмінна — покращення добробуту моряків, де б вони не працювали та які б виклики не переживали. ITF Seafarers' Trust фінансує дослідження, освітні програми, кадетські ініціативи, надає стипендії, підтримує берегові організації для покращення умов у портах світу, а також значну увагу приділяє безпеці праці та медичним аспектам.

Окремий блок свого виступу Ketі Хіггінботтом присвятила підтримці України в умовах війни. З перших днів повномасштабного вторгнення ITF Seafarers' Trust долучився до допомоги українській морській спільноті: сприяв евакуації сімей моряків у безпечні міста за кордоном, надавав медичну підтримку морякам та їхнім родинам, фінансував ремонт та реконструкцію Ізмаїльського міжнародного клубу моряків, реалізує стоматологічний проект Union Dent та навчання українських курсантів у морській академії в Литві. Важливою частиною роботи стала допомога у проведенні ЄДКІ за кордоном.

ЇЇ ВИСТУП СТАВ ПЕРЕКОНЛИВИМ СВІДЧЕННЯМ ТОГО, ЩО МІЖНАРОДНА ПІДТРИМКА І СОЛІДАР- НІСТЬ ЗАЛИШАЮТЬСЯ НЕЗМІННИМИ НАВІТЬ У НАЙСКЛАДНІШІ ЧАСИ — І ЩО ПОРУЧ ІЗ УКРАЇН- СЬКИМИ МОРЯКАМИ СТОЯТЬ ТІ, ХТО СПРАВДІ РОЗУМІЄ ЦІНУ ЇХНЬОЇ ПРАЦІ ТА ЇХНЬОЇ СТІЙКОСТІ.

ГОЛОВА ITF SEAFARERS' TRUST ВІДВІДАЛА ОФІС ПРМТУ В ОДЕСІ

Ketі Хіггінботтом поспілкувалася з Головою ПРМТУ Олегом Григорюком та ознайомилася з актуальними проєктами, спрямованими на підтримку українських моряків у воєнний час. Після цього вона завітала до Морського юніон центру, аби зустрітися з молоддю ПРМТУ.

Знайомство з людьми, які задають вектор розвитку галузі, завжди стають цінним досвідом для молоді. Здобувачі освіти, об'єднані ПРМТУ, мали змогу поспілкуватися з людиною, яка багато років впливає на добробут моряків у всьому світі.

Під час зустрічі Ketі Хіггінботтом розповіла про роботу фонду, його місію та підходи до підтримки морської спільноти по всьому світу. Для молоді це була нагода почути із перших уст, як ITF Seafarers' Trust ухвалює рішення, реалізує благодійні програми та які цінності стоять за цими проєктами.

Ketі Хіггінботтом відповіла на низку важливих і хвилюючих запитань від молоді. У відкритій дискусії вона поділилася своїм досвідом, розповіла про мотивацію у благодійній роботі, пояснила підходи до підтримки інноваційних ініціатив та окреслила роль молоді у майбутньому морської галузі.

УВАГА ДО СОЦІАЛЬНИХ ПРОЄКТІВ ПРМТУ

Голова ITF Seafarers' Trust Ketі Хіггінботтом відвідала клініку Union Dent — партнерський медичний заклад ПРМТУ, де у тому числі за підтримки ITF Seafarers' Trust реалізуються стоматологічні проєкти для моряків та курсантів.

У клініці вона ознайомилася з організацією роботи, умовами прийому та переліком процедур, які надаються членам Профспілки у межах спільної ініціативи.

Представники клініки відзначили, що співпраця з ПРМТУ та її міжнародними партнерами дає змогу підтримувати сотні моряків щороку, забезпечуючи доступ до якісної стоматологічної допомоги без додаткових фінансових витрат.

ГОТУЄМО ЛІДЕРІВ МАЙБУТНЬОГО: ЗУСТРІЧ ІЗ МОЛОДДЮ В ІЗМАЇЛІ

Голова ПРМТУ Олег Григорюк та Голова ITF Seafarers' Trust Ketі Хіггінботтом зустрілися із курсантами Дунайського інституту Національного університету «Одеська морська академія».

Гостям представили навчальний корпус, який після двох років будівництва розпочав свою роботу два місяці тому. Це стало важливою подією для інституту та всього регіону, адже нові потужності дозволяють готувати морських фахівців на найвищому рівні навіть в умовах війни. Також оглянули сучасні навчальні аудиторії, обладнані відповідно до міжнародних стандартів, спеціалізовані лабораторії для практичної підготовки, тренувальне обладнання та навчальні тренажери, що дозволяють курсантам отримувати навички роботи в реальних умовах або за допомогою віртуальної реальності.

Окремо було відзначено, що цього року заклад завершив будівництво сучасних укриттів — важливий крок, який забезпечує безперервність навчального процесу в умовах регулярних обстрілів Дунайського регіону. Тож зустріч із молоддю проходила в укритті, обладнаному для освітніх заходів.

Ketі Хіггінботтом розповіла курсантам про ключові виклики морської галузі, які ITF Seafarers' Trust намагається подолати, та поділилася своїм баченням щодо діяльності фонду на найближчі роки. Молодь ПРМТУ цікавилася пріоритетами благодійної організації та отримала цінні поради від лідерів індустрії. В обговоренні також порушувалися питання співпраці з Профспілкою та майбутніх можливостей для курсантів.

ЗУСТРІЧ ПРМТУ З ПРОФСПІЛКОВИМ АКТИВОМ ДУНАЙСЬКОГО РЕГІОНУ

Голова ПРМТУ Олег Григорюк та Голова ITF Seafarers' Trust Ketі Хіггінботтом відвідали Ізмаїльський міжнародний клуб моряків. Ketі Хіггінботтом особисто оглянула будівлю після завершення ремонтних робіт, ознайомилася з оновленими приміщеннями та поспілкувалася з працівниками Клубу.

Після атаки 2023 року відновлювальні роботи стали можливими завдяки фінансуванню ITF Seafarers' Trust, який підтримав реконструкцію пошкодженої будівлі та забезпечив швидке повернення простору до роботи.

До повномасштабної війни Клуб щороку приймав близько двох тисяч іноземних моряків і був активним майданчиком для профспілкових подій, інформаційних кампаній та соціальних програм. Під час війни він став прихистком для сотень переселенців із окупованих територій.

В Ізмаїльському міжнародному клубі моряків відбулася зустріч Голови ПРМТУ Олега Григорюка та Голови ITF Seafarers' Trust Ketі Хіггінботтом з представниками первинних профспілкових організацій регіону. Учасниками зустрічі стали ППО ПРМТУ ПрАТ «УДП», ППО Ізмаїльського порту, ППО Ренійського порту, а також представники профспілкових осередків у навчальних закладах — Дунайському інституті НУОМА та Дунайській професійній освіті.

Голова ITF Seafarers' Trust наголосила, що мета фонду незмінна — покращення добробуту моряків у будь-яких умовах та підтримка морської спільноти у критичні часи.

Ketі Хіггінботтом підкреслила, що ITF Seafarers' Trust продовжує підтримувати українських моряків через фінансування освітніх програм, медичних ініціатив, відновлення берегової інфраструктури.

Під час зустрічі обговорювалися поточні виклики, з якими стикаються портовики та моряки регіону, зокрема питання заробітної плати працівників УДП. Олег Григорюк запевнив, що всі звернення будуть адресовані адміністрації, а ПРМТУ продовжуватиме надавати юридичні консультації та підтримку своїм членам.

БФ «МОРТРАНС» ПОСИЛЮЄ ПАРТНЕРСТВО 3 ITF SEAFARERS' TRUST

Благодійний фонд морського транспорту «МОРТРАНС» провів надзвичайно важливу зустріч з головою ITF Seafarers' Trust Ketі Хіггінботтом.

Під час зустрічі обговорили актуальні питання підтримки українських моряків, можливі напрями посилення допомоги та подальшу співпрацю у розвитку соціальних проєктів у воєнний час. Це був конструктивний діалог, у якому кожен учасник мав можливість поділитися досвідом, викликами та баченням майбутніх кроків.

На зустрічі були присутні представники від засновників, зокрема Голова Профспілки робітників морського транспорту України Олег Григорюк та його перший заступник Михайло Кіреєв, члени правління та наглядової ради БФ «МОРТРАНС», працівники фонду, бенефіціари, які отримали допомогу і поділилися своїми історіями та подякували БФ «МОРТРАНС» за підтримку, партнери, з якими фонд реалізує спільні соціальні ініціативи.

ЗУСТРІЧ ПРМТУ З КЕРІВНИЦТВОМ ІЗМАЇЛЬСЬКОГО ПОРТУ

В Ізмаїлі відбулася зустріч Олега Григорюка, Голови Профспілки робітників морського транспорту України, та директора Ізмаїльського морського торговельного порту Віталія Нікули. У розмові також взяли участь голова первинної профспілкової організації порту Олег Паскалов та голова ITF Seafarers' Trust Ketі Хіггінботтом.

Віталій Нікула розповів про поточну діяльність підприємства, наявні проблеми та шляхи їх вирішення, а також поділився стратегічними планами, які мають на меті збільшення вантажообігу та розвиток порту.

Він наголосив на готовності до конструктивної співпраці з Профспілкою й зазначив, що вже налагоджено якісний контакт із первинною профспілковою організацією.

Для адміністрації порту, за його словами, важливо не лише залучати додаткові прибутки, а й зберігати людський потенціал — уважно ставитися до потреб працівників та гідно винагороджувати їх за нелегку працю.

НОВИЙ ПОРЯДОК ОФОРМЛЕННЯ ВІДСТРОЧОК ВІД МОБІЛІЗАЦІЇ

З 1 листопада 2025 року діятиме новий порядок оформлення відстрочок від мобілізації відповідно до змін, внесених Постановою Кабінету Міністрів України «Про внесення змін до постанов Кабінету Міністрів України від 27 січня 1995 р. № 57 і від 16 травня 2024 р. № 560» № 1364 від 24.10.2025 року.

Серед ключових змін:

1. ЗМІНИ У ПОДАЧІ ДОКУМЕНТІВ НА ВІДСТРОЧКУ

З 1 листопада 2025 року заяви про відстрочку подаватимуться виключно через Резерв+ або в ЦНАП. Проте, рішення про надання відстрочки так й прийматимуться ТЦК та СП.

2. АВТОМАТИЧНЕ ПРОДОВЖЕННЯ ВЖЕ ОФОРМЛЕНИХ ВІДСТРОЧОК

Всі відстрочки, підстави для яких можна підтвердити в державних реєстрах або які не можуть змінитися з часом, будуть продовжуватися автоматично.

Відстрочки автоматично продовжуються для таких категорій осіб:

- люди з інвалідністю;
- тимчасово непридатні до служби;
- батьки трьох і більше дітей до 18 років;
- батьки дитини з інвалідністю до 18 років;
- батьки повнолітньої дитини з інвалідністю I чи II групи;
- ті, хто має дружину або чоловіка з інвалідністю I чи II групи;
- ті, хто доглядає за батьком або матір'ю з інвалідністю (своїми або чоловіка/дружини);
- жінки та чоловіки, які виховують дитину до 18 років, якщо їхній чоловік або дружина служить у війську;
- студенти денної або дуальної форми, які здобувають вищий рівень освіти, а також докторанти й інтерни;
- наукові, науково-педагогічні та педагогічні працівники, які викладають і працюють за основним місцем не менш як на 0,75 ставки;
- люди, чиї близькі родичі загинули або зникли безвісти під час бойових дій чи під час дії воєнного стану;
- родичі Героїв України, відзначених посмертно за мужність під час Революції Гідності;
- особи, незаконно позбавлені волі через агресію РФ;
- військові, звільнені з полону.

Якщо система не зможе підтвердити підставу (наприклад, через розірвання шлюбу із особою з інвалідністю), продовження не відбудеться. Якщо підстави для автопродовження є, необхідно оновити інформацію в реєстрах, або звернутись з відповідними документами до ЦНАП.

Про автоматичне продовження відстрочки після 5 листопада 2025 року прийде сповіщення у Резерв+. Якщо сповіщення не було, або підстава змінилась — необхідно перевірити статус у Резерв+ чи звернутись до ЦНАП.

3. ОНЛАЙН ОФОРМЛЕННЯ ВІДСТРОЧОК ЧЕРЕЗ РЕЗЕРВ+

9 типів відстрочок вже можна оформити онлайн у застосунку Резерв+. Послуга доступна для таких категорій осіб:

- люди з інвалідністю;
- тимчасово непридатні до служби (за наявності постанови ВЛК в електронному вигляді);
- батьки трьох і більше дітей до 18 років в одному шлюбі;
- батьки дитини з інвалідністю до 18 років;
- батьки повнолітньої дитини з інвалідністю I чи II групи;
- ті, хто має дружину або чоловіка з інвалідністю I чи II групи;
- жінки та чоловіки, які виховують дитину до 18 років, якщо їхній чоловік або дружина служить у війську;
- студенти денної або дуальної форми, які здобувають вищий рівень освіти, а також докторанти й інтерни;
- наукові, науково-педагогічні та педагогічні працівники, які викладають і працюють за основним місцем не менш як на 0,75 ставки.
- ті, хто доглядає за батьком або матір'ю з інвалідністю (своїми або чоловіка/дружини);
- батько або мати, які самостійно виховують дитину до 18 років.

4. ОФОРМЛЕННЯ ВІДСТРОЧОК ОФЛАЙН У ЦНАП

Для тих, чий тип відстрочки ще не цифровізований, а також для тих, хто не користується смартфоном або має паперові документи й недостатньо даних у державних реєстрах, заяву про оформлення відстрочки можна буде подати в будь-якому зручному ЦНАП. У такому разі адміністратор ЦНАП отримує та сканує документи й передає їх у електронній формі до відповідного ТЦК та СП для ухвалення рішення.

5. СКАСУВАННЯ ПАПЕРОВИХ ДОВІДОК

З 1 листопада 2025 року паперова довідка про відстрочку з мокрою печаткою не потрібна. Тепер основним підтвердженням відстрочки є електронний військово-обліковий документ у застосунку Резерв+.

Якщо немає можливості скористатися застосунком, можна роздрукувати паперову версію.

Отримати файл для друку можна:

- у застосунку Резерв+;
- через портал Дія;
- за потреби — звернутися за роздрукованою військового документа до ТЦК та СП (або ЦНАП, якщо йдеться саме про документ з відстрочкою).

О Н О В Л Е Н О П Р А В И Л А О Ф О Р М Л Е Н Н Я П А С П О Р Т І В Г Р О М А Д Я Н У К Р А І Н И Т А П А С П О Р Т І В Г Р О М А Д Я Н У К Р А І Н И Д Л Я В И Ї З Д У З А К О Р Д О Н

Верховна Рада України Постановою № 4660-IX від 23.10.2025 року внесла зміни до Положення про паспорт громадянина України.

Прийнята Постанова передбачає:

- здійснення записів у паспорті громадянина України у формі книжечки виключно державною мовою;
- втрату чинності Положенням про паспорт громадянина України для виїзду за кордон, оскільки зразки таких документів та порядок їх оформлення вже врегульовано Постановою Кабінету Міністрів України № 152 від 7 травня 2014 року.

Відповідні зміни спрямовані на приведення Положення у відповідність до Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» та інших актуальних нормативно-правових актів. Прийнята Постанова закріплює державну мову як єдину мову записів у паспортах громадян України у формі книжечки.

Для громадян України порядок отримання паспортів громадянина України та використання раніше отриманих не змінюється.

29 жовтня 2025 року Уряд України Постановою № 1375 затвердив зміни до постанови Кабінету Міністрів України від 28.02.2022 р. № 170 «Деякі питання внесення інформації до паспорта громадянина України для виїзду за кордон», якою був запроваджений тимчасовий порядок продовження терміну дії закордонних паспортів та внесення до них відомостей про дітей.

Відтепер тимчасовий порядок, затверджений постановою № 170 від 28.02.2022 року, застосовується посольством або консульською установою України у разі відсутності технічної можливості оформлення (у тому числі замість втраченого або викраденого),

обміну та видачі паспорта громадянина України для виїзду за кордон засобами Єдиного державного демографічного реєстру.

Законодавством більшості країн світу дозволяється перетин кордонів лише за паспортами (як правило, біометричними) з терміном дії не більше 10 років. Тому подорожі з «продовженими» паспортами та внесеними відомостями про дітей створюють незручності при перетині кордонів.

Громадяни України, у яких закінчується термін дії закордонного паспорта, можуть звернутися до посольства/консульства або однієї з філій ДП «Документ» для оформлення нового закордонного біометричного паспорта для себе та своїх дітей.

Відповідно до ухвалених змін Україна повертається до ключових вимог:

- Термін дії закордонного паспорта для осіб віком з 16 років — максимум 10 років.
- Термін дії закордонного паспорта для дітей віком до 16 років — максимум 4 роки.
- Наявність у кожного громадянина окремого закордонного паспорта.

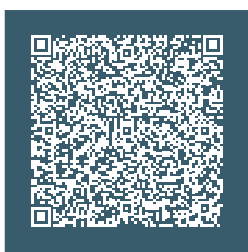
У разі повернення громадянина України в Україну з продовженим закордонним паспортом та/або внесеними в паспорт відомостями про дитину/дітей, необхідно звернутись до найближчого посольства/консульства України та отримати посвідчення особи на повернення в Україну.

Посвідчення на повернення в Україну (за наявності підтвердження громадянства України та особи) оформляється в день звернення. Дітям до 16 років документ видається безкоштовно. Особам з 16-річного віку — згідно з затвердженими тарифами консульського збору.

Виїзд з України за продовженими закордонними паспортами та/або внесеними в паспорт відомостями про дитину/дітей також буде обмежено. У такому випадку слід звернутися до будь-якого найближчого (незалежно від місця реєстрації в Україні) відділення ДП «Документ», ЦНАП або територіального підрозділу міграційної служби на території України для оформлення нового закордонного паспорта.

Згідно з міжнародними стандартами ICAO (Міжнародна організація цивільної авіації), авіаперевізник має право впускати в літак громадян з паспортами терміном дії лише до 10 років (тобто «непродовженими»).

Детальніше за можна ознайомитись на сторінці Департаменту консульської служби України

«Я НЕ МІГ ПРОСТО БУТИ ЗА КОРДОНОМ І СПОСТЕРІГАТИ» — ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО МОРЯКА, ЯКИЙ ПОВЕРНУВСЯ ВОЮВАТИ ЗА СВОЮ КРАЇНУ

Ми не обираємо країну, у якій народжуємося, і не можемо вплинути на час, у який живемо. Не обираємо війну, біль чи втрати. Але завжди маємо вибір — ким залишитися у цих обставинах. Чи зберегти людяність, коли навколо руйнується світ. Чи знайти в собі сили не відвернутися, не мовчати, не зламатися. Бо саме цей вибір і визначає, хто ми є насправді.

Цей вибір не завжди гучний, не завжди супроводжується оплесками чи фанфарами. Іноді він відбувається мовчки — коли людина просто каже собі: «Я боротимусь». Бо справжня людяність вимірюється не словами, а тим, чи залишаєшся поруч у найважчі часи. Поруч з країною, у якій війна.

Сьогодні ми живемо у добу, яку хтось назве найтяжчою, а хтось — найважливішою. Адже саме зараз відроджується національна ідентичність. Кожна історія, кожен вчинок, кожне життя — це цеглина у фундамент нашої державності, яку ніхто і ніколи у майбутньому не буде в змозі зламати. Серед тих, хто не обрав легкий шлях, а повернувся додому, щоб захищати, був і моряк Арсен Рябошапко. Він пройшов шлях від електромеханіка на балкері до снайпера у 77-й окремій аеромобільній Нaddнiпрянськiй бригаді, від бойового поранення до реабілітації та участі у збірній Invictus Games. У нашому інтерв'ю хоробрий воїн поділиться тим, як війна змінила його шлях, що допомогло вистояти після найважчих моментів і як було створено ГО «Вільні воїни», яка сьогодні допомагає багатьом ветеранам пройти шлях до відновлення за допомогою адаптивного спорту.

— Скільки років Ви пропрацювали моряком? Де навчалися та як починалася Ваша морська кар'єра?

— Я навчався у Національному університеті «Одеська морська академія» на електромеханіка. Перший свій контракт зробив у 2014-му році, коли ще був на третьому курсі. Починав кадетом і так склалося, що моє життя тісно пов'язалося з VShips. Від самого початку й аж до свого крайнього контракту я працював на балкерах. Кар'єрне зростання відбулося досить швидко: спочатку був кадетом, потім другим електромеханіком, а згодом став старшим електромеханіком. І так я працював до 2022-го року — поки не почалася повномасштабна війна, яка сколихнула всю Україну. Як українець, як патріот, як чоловік, як людина, яка все життя займалася спортом, я не міг залишатися осторонь, просто бути за кордоном і спостерігати. Компанія пропонувала мені кілька країн на вибір, забезпечене житло для мене і родини,

але з умовою, що я продовжу працювати. Для мене відповідь була очевидна, і я сказав: «Ні. Я допрацьовую контракт і повертаюся додому. Туди, де мене чекають». Так і сталося, хоча й мене трохи затримали, бо мій змінник захворів на COVID-19. Тож довелося чекати, поки він одужає. Коли вже все владналося, я списався в Домініканській Республіці. Потім через США, Іспанію, Польщу — через цей довгий шлях я повернувся на Батьківщину.

— Які думки супроводжували Вас, коли їхали в Україну?

— Кожен моряк, коли повертається після контракту, має це відчуття полегшення — «хух, на-решті додому». Але цього разу було по-іншому. Я розумів, що їду у країну, яку повністю охопила війна, що в небезпеці мої близькі, друзі, всі українці. І я сам їду в цю небезпеку. Та попри це всередині було якесь спокійне прийняття, що б не сталося, я повинен бути вдома. Це вже нова сторінка мого життя, і я знав, що тут потрібен.

— Ви зазначили, що тривалий час займалися спортом. Чим саме займалися і як спорт вплинув на Вас особисто?

— Професійно не займався, але змалку мріяв про футбол. Мій вітчим був тренером у спортшколі, тож я з дитинства займався футболом, а згодом і іншими видами спорту. У НУОМА я продовжив і грав за команду академії, брав участь у чемпіонатах України. Тому спорт для мене — це невід'ємна частина, яка допомогла мені взагалі вижити. Те, що я вкладав у тренування, у фізичну підготовку — усе це знадобилося на фронті. Коли отримав поранення, саме хороша фізична форма дала змогу мені витримати, а до поранення — виконувати завдання з меншими втратами для організму. Усе, що я колись віддав спорту, він повернув мені на війні.

— Як почався Ваш бойовий шлях? Ви спершу долучилися до територіальної оборони чи одразу потрапили до бойової бригади?

— Коли я повертався в Україну, я точно знав, куди хочу йти — у 47-му окрему механізовану бригаду «Магура». Але сталося так, що через хворобу змінника я пропустив відбір. Коли приїхав, з'ясувалося, що відбір уже минув і чекати треба півроку. Але я почав шукати інші шляхи.

Одразу віддав документи у Територіальний центр комплектування та соціальної підтримки й сказав, що готовий воювати. Мотивації було вдосталь, але військової підготовки майже не мав. Мені запропонували поїхати на відбір у Житомир, де формувалася десантно-штурмова бригада. Я прибув туди і розповів, що щойно з-за кордону, знаю англійську, до того ж електромеханік і не тільки можу керувати дронами, а й можу їх збирати та лагодити. І фізично я був у відмінній формі — бігав дистанції, займався з вагою. Їм це сподобалося і мене одразу направили на навчання за кордон: спочатку у Британію, а потім у Німеччину. Здавалося б, тільки приїхав на Батьківщину, і знову назад.

Так, я вирушив у Британію на півтора місяця, де рівень підготовки був надзвичайно високий. Після цього ми повернулися в Україну. Планували ще їхати до Німеччини, але через ескалацію російського наступу часу стало обмаль, тож частину фахової підготовки довелося проходити вже тут. Мене готували як марксмена. Ми багато тренувалися, відточували навички. І в якийсь момент почалися дуже запеклі бої на Бахмуті — і нас одразу направили туди, у Бахмутський район.

— Скільки часу минуло від моменту Вашої мобілізації до поранення?

— Десь сім місяців. Поранення я отримав під час бойових дій уже навесні 2023-го року. Це були стрілецькі бої — безпосередні зіткнення. Я принципово йшов у десантно-штурмові війська і ніколи не шукав «тилових» варіантів, свідомо обрав підрозділ, де доводиться зустрічатися з ворогом віч-на-віч, де все вирішується тут і зараз — один на один.

— Яким був той день? Пам'ятаєте свої відчуття у перші секунди бою?

— У вечір перед боєм побратим мені каже: «Арсен, у мене відчуття, що все буде добре». Я у це не повірив, і мабуть не дарма. Під час однієї з таких операцій, коли йшли дуже запеклі битви я отримав два кульові поранення в ноги. Перше — у праве стегно. Куля пройшла крізь м'які тканини, пошкодила м'язи й зв'язки. Мить, і наступна куля влучила тяжче в іншу ногу. Вона зламала кістку, вирвала зв'язки, вийшла боком, розтроцювши тканини. Коли опиняєшся на межі життя і смерті, мозок працює зовсім інакше, він вмикається на всі сто, на якісь неймовірні оберти. Це відчуття навіть не стільки болю, скільки граничного усвідомлення. Адреналін зашкалює. І ті, хто пройшов фронт, розуміють — потім у цивільному житті ніколи не проживаєш нічого подібного.

Я тоді чітко відчував усе — кожну мить. Спершу — удар, ніби мене вкусила якась велика бджола. Ще під час навчання ми з хлопцями не раз замислювалися, що відчуваєш у ту мить, коли тебе ранив. Казали, якщо уламок у м'які тканини це як укус. А коли перебивається кістка — це вже пекельний, палаючий біль, який пробирає до кісток. Якщо ж куля зачіпає артерію, то людина просто слабне, гасне і ніби вимикається світло. Ми розуміли, куди йдемо, і що нас там чекає. Тому обговорювали такі теми і те, як будемо допомагати одне одному, якщо трапиться поранення.

Коли мені зайшла перша куля, я встигаю відчутти, що ніби вкусила бджола. Все навколо шумить, стріляють, хаос, але в голові холодний аналіз. І раптом — друга куля, і тоді вже біль такий, що все палає всередині. Здавалось, що розкрошило все коліно. Але навіть у цей момент мозок продовжує працювати, оцінює, думає, що робити далі. І це найстрашніше усвідомлення, як швидко можуть змінюватися думки, коли навколо секунди вирішують, чи ти житимеш далі.

— Як Вам надали першу допомогу, і чи це було можливо під час бою?

— Коли йде стрілецький бій, місце, де ти лежиш поранений, часто залишається прострілюваним. Якщо туди хтось намагається підійти, є велика ймовірність, що отримає також поранення. Тому треба або залишити це місце самому, або чекати, поки побратими зможуть допомогти. Але у нашому випадку це було небезпечно.

Коли мене поранило, я крикнув, що я «300», і хлопці сказали накласти турнікет. Це був такий момент прозоріння. Ти розумієш, що або врятуєш себе сам, або ні. Я почав накладати турнікети самостійно, і саме це врятувало мені життя. Потім я відповз з тієї точки. Вже підкрався вечір, стало темніти. Я чув, як по радії говорять про евакуацію — «Даллас 300, потрібна евакуація» — але місце, де евакуація могла під'їхати, було десь за півтора кілометра від нас.

Я доповз до трохи безпечнішої точки, де підійшов взводний медик Ромчик та стрілець-санітар, позивний «Людюїд». Вони почали надавати медичну допомогу, розкочували ноші — все вже готово було мене перекладати. І саме в ту мить прилетів снаряд з РПГ і поранив Людюїда в плече. Взводний медик відразу переключився на нього та почав надавати допомогу. З ним потім все було добре.

Після такого обстрілу треба було відходити. І тут я розумію, що лишився один-однісінький з турнікетами на ногах, дивлюся в зоряне небо і думаю: «Хто приїде за мною, якщо тут ще триває бій?» А є таке правило — «золота година». Це безпечний час, скільки можна тримати турнікети. Бо як тільки ми накладаємо турнікет, у нас відразу починає ця кінцівка відмирати та з'являються кров'яні тільця — мертві клітини, які потім можуть піти у кровообіг, до серця, нирок. І якщо його послабити неправильно або пізно, наслідки можуть бути летальними не від самого поранення, а від ураження органів. Я лежав і розумів, якщо просто чекати, може пройти година або більше, і тоді залишиться лише ампутація. Промайнуло безліч думок: «Я ж займався спортом усе життя — як я без ніг буду жити?» І це стало для мене поштовхом діяти.

Я не міг стати на ноги, і навіть на коліна, але руки у мене працювали. Тренування на брусі, віджимання зі штангою — все це дало результат. Я пересувався руками, і такі доповз до стежки, де мали проходити евакуаційні групи. Там мене й підібрали побратими.

— Як проходив далі шлях до евакуаційного пункту?

— Далі кинули мене на ноші, а я ж у бронезилеті, в касці, у усією амуніцією, бо навколо обстріли і може посікти осколками. Метрів п'ятсот до того сам проповз, а далі хлопці тягнули мене кілометр, важко їм було. А моя нога просто теліпається — за все чіпляється, гілки дряпають, біль пекельний. Я ж трохи послабив турнікети, щоб хоч якийсь кровообіг залишався і не втратити кінцівки. Попросив хлопців прив'язати палку до ноги, щоб вона не бовталася, але у тій ситуації було не до цього. Я стискав руками, терпів, біль просто різав мозок. На-решті дотягли до наступного пункту евакуації, де стояла наша техніка. Там уже лежав мій загиблий побратим. Завантажили його, і мені сказали лягати до нього. Ще перепитали, чи не боюсь з 200-м лежати, але час йшов, а турнікети все ще були на ногах. Так ми їхали 5 кілометрів — посадками, полями, лісом. У дорозі якимось перекочувалися. Нога горіла, я думав, що вона вже відвалилася десь.

...Я НЕ МІГ СТАТИ НА НОГИ, І НАВІТЬ НА КОЛІНА, АЛЕ РУКИ У МЕНЕ ПРАЦЮВАЛИ. ТРЕНУВАННЯ НА БРУСІ, ВІДЖИМАННЯ ЗІ ШТАНГОЮ — ВСЕ ЦЕ ДАЛО РЕЗУЛЬТАТ. Я ПЕРЕСУВАВСЯ РУКАМИ, І ТАКИ ДОПОВЗ ДО СТЕЖКИ, ДЕ МАЛИ ПРОХОДИТИ ЕВАКУАЦІЙНІ ГРУПИ. ТАМ МЕНЕ Й ПІДІБРАЛИ ПОБРАТИМИ.

Ми прибули до якогось села, мене вже перевантажили в інший евакуаційний транспорт, де я попросив вколоти хоч щось від болю. Бо весь цей час я був без знеболюючого, не втрачав свідомості жодного разу, все контролював, відчував кожен рух. А медик каже: «Поки знай-демо, де колоти, поки розріжемо штани — це хвилин 15. Або варіант доїхати до стабілізаційного пункту, і там зробимо все як слід». Я вже кричав, щоб везли швидше. Нарешті ми були там, мені зняли турнікети, залили в рани целокс — це така хімічна речовина, яка «запікає» кровотечу, наче цементує зсередини. І потім повезли далі у Слов'янськ.

– Як проходив подальший процес лікування та реабілітація?

– На шляху до Слов'янська раптом знеболювальне перестало діяти. Я відчував, як цей целокс пече, ніби ноги засунули у розпечену піч. Стукав водію, кричав, щоб швидше, а він не чув. Через хвилин десять ми були на місці. Мене занесли у якесь приміщення, схоже на якусь закинуту лабораторію, і лікарі пішли. Я лежу, лампа миготить, нікого немає. У цей момент були думки, що я знову залишився сам на сам. Кличу лікарів, але тиша. І тут просто котиться сльоза. Усвідомлення того, що я повз на руках, їхав з 200-им, тріпів тривалий час пекельний біль, і от мене кинули.

Мені здавалося, що минула вічність, але це, виявляється, було хвилин десять. Потім заходять лікарі зі словами: «Що ти кричиш? Ми просто вирішували, що з тобою робити». Вкололи знеболювальне і поступово біль зник, нарешті пішло тепло по тілу. Таке дивне, спокійне тепло.

Потім був шпиталь у Дніпрі. Потім — Хмельницький, де, до речі, я ще й на COVID-19 захворів. Потім мене перевели у ковідне відділення, лежав там з цивільними. Далі брат домігся, щоб мене перевели в Одесу, у реабілітаційний центр. І вже тут почалася історія відновлення — довга, важка, але своя.

Зараз у мене в нозі стоїть титановий стержень і кілька шурупів, які тримають стегнову кістку. Процес відновлення триває і досі. Я відчуваю і шурупи, і загалом конструкцію. Є певні обмеження, бо не можу повністю зігнути коліно. Хоча я настільки старався його розробити, що навчився дуже сильно розгинати ногу. Через це під час ходи іноді ніби «провалююсь». Є також проблеми зі стопою, бо через перебиті нерви вона функціонує значно гірше.

– Як виникла ідея взяти участь в Invictus Games?

– Це вже сталося після поранення, у 2024-му році. У моєму житті почалася нова сторінка. Раніше була сторінка футболіста, потім моряка, потім військового. А тепер — громадська діяльність, але про це трохи згодом. Минулого року я активно займався відновленням, уже був звільнений із лав ЗСУ. Але не міг сидіти без діла — пройшов курс Victory Drones ще тоді, коли лежав у ліжку й не міг ходити. Потім збирав дрони для фронту, проходив курси психології для військових. Хотів бути максимально корисним для країни, навіть попри фізичні обмеження.

І одного дня, коли їхав на роботу, почув по радіо рекламу Invictus Games — відбір до збірної України на Invictus Games Vancouver Whistler 2025. Дізнався, що ветерани, які отримали поранення під час захисту країни, можуть взяти участь. Спершу подумав, що це щось для людей, які втратили кінцівки, тобто суто паралімпійський спорт.

ЦЕ ВЖЕ СТАЛОСЯ ПІСЛЯ ПОРАНЕННЯ, У 2024-МУ РОЦІ. У МОЄМУ ЖИТТІ ПОЧАЛАСЯ НОВА СТОРІНКА. РАНІШЕ БУЛА СТОРІНКА ФУТБОЛІСТА, ПОТІМ МОРЯКА, ПОТІМ ВІЙСЬКОВОГО...

Але наступного дня почув цю рекламу знову і сприйняв це як знак. Зв'язався з організаторами, і мені пояснили, що ветеран — це не лише той, хто втратив ногу чи руку. Є важкі контузії, інші травми, а сенс адаптивного спорту якраз у тому, щоб створити рівні умови для всіх учасників.

Так, я поїхав до Києва на відбір, який тривав кілька тижнів — підготовка, тренування, самі змагання. Загалом було понад 400 учасників, а до збірної відібрали лише 35. Результати мали оголосити через місяць. Я вже повернувся до Одеси, продовжував збирати дрони. Яюсь сидимо з другом, працюємо, я вмикаю онлайн-трансляцію з оголошенням результатів. Сиджу, напружено кручу викруткою, слухаю. Починають називати прізвища. І от я бачу — з'являється моє фото. Так я потрапив до збірної України.

– Яким чином відбувався сам відбір?

– Спочатку ми зібралися всі разом — для тих, хто взагалі не знав, що таке адаптивний спорт, організували тренувальний кемп. Це був радше теоретичний етап, ми знайомилися з баскетболом на кріслах колісних, стрільбою з лука, плаванням, їздою на спеціальних велосипедах та в цілому зі світом адаптивного спорту.

Кожен мав обрати три види спорту. Коли я їхав туди, вибрав веслування, настільний теніс і стрільбу з лука. Однак, коли опанував там інші види спорту, я не залишив жодного з них. Я побачив, що деякі види набагато корисніші для мого здоров'я. Наприклад, їзда на велосипеді допомагає розробляти коліно.

Після цього були вже самі змагання, у яких ми брали участь. Але головним критерієм відбору до збірної був не спортивний результат, а те, наскільки спорт допомагає у реабілітації, наскільки людині це дійсно потрібно, чи вміє вона працювати в команді. Усе це оцінювали комплексно, проводили інтерв'ю з психологами, і потім ухвалювали рішення, кого запрошувати до участі у змаганнях.

– Як змінилося життя після звістки, що Ви потрапили до збірної?

– Це була неймовірна радість. Майже вісім місяців ми готувалися до поїздки в Канаду, щомісяця збиралися на двотижневі тренувальні кемпи у Києві, потім поверталися в Одесу і займалися своїми справами. Відбір проходив навесні 2024-го року, а у червні я дізнався, що офіційно потрапив до складу збірної. Відтоді й до лютого ми готувалися як повноцінна команда. Там я й познайомився з Іллею Пилипенко, який був танкістом і також після важкого поранення проходив довгий шлях відновлення. Саме з ним пізніше ми й започаткували ГО «Вільні воїни».

Пам'ятаю, як ми з Іллею їхали до Одеси й думали, що нам робити далі. Тут немає бази та тренувань, потрібно шукати, де займатися, кого залучити як тренерів, щоб не просто поїхати в Канаду, а дійсно гідно представити Україну.

Ми звернулися до Управління фізичної культури і спорту Одеської ОВА з проханням надати зал, інвентар або тренера для підготовки до змагань. Однак нам не допомогли. І тоді стало зрозуміло, що для ветеранів, які хочуть займатися спортом, в Україні недостатній рівень умов. Ні інфраструктури, ні тренерів, ні навіть просто людей, які б усвідомлювали свій моральний обов'язок перед тими, хто віддав частину себе на фронті. І це боляче.

– З цього моменту Ви з Іллею вирішили діяти самостійно. Які були перші кроки у створенні організації «Вільні воїни»?

– Почали буквально з нуля — шукали зал, інвентар, усе збирали своїми силами. Я був капітаном збірної України з баскетболу на кріслах колісних і розумів, якщо я капітан, то маю бути прикладом. Маю кидати краще, бути швидшим, сильнішим — вести за собою команду. Це і стало великою мотивацією. Ілля займався плаванням і стрільбою з лука, і ми разом вибудовували цю систему. Коли повернулися з Канади, ми вже чітко розуміли, що цінності «Ігор нескорених» — це не про медалі. Це про відновлення, про реабілітацію, про соціалізацію, про спільноту, де кожен відчуває підтримку. І ми побачили, що в Україні цього майже немає.

Тому почали розвивати цей напрям далі. Додавали нові види спорту, шукали тренерів — спочатку волонтерів, бо платити не було чим, але ми розуміли, цей час — це наша інвестиція у справжнє ветеранське ком'юніті. «Вільних воїнів» уже знають усі, хто пов'язаний із спортом чи ветеранським рухом. Зараз ми постійно їздимо на всеукраїнські змагання. Цього літа, наприклад, брали участь у турнірах з баскетболу на кріслах колісних і волейболу сидячи. І наша велика мета — зробити Одесу столицею ветеранського спорту в Україні. Ми з побратимом справді зійшлися у поглядах, у цінностях, і віримо, що це можливо.

– Минув вже майже рік з моменту заснування «Вільних воїнів». Чи вдалося залучити фінансування і розширити мережу підтримки для організації?

– На початку все робили власним коштом і за рахунок ентузіазму. Згодом отримали грант — спільний проєкт із 4-ма іншими громадськими організаціями, з якими разом займаємося популяризацією ветеранського спорту в Одеській області. Ми їздимо по районах, показуємо, у яких видах спорту можуть себе спробувати ветерани і як це допомагає в реабілітації.

Окрім цього, до процесу частково почала долучатися Одеська військова адміністрація. Кажуть, що вже закладають бюджет, аби надалі підтримувати нас офіційно. Також ми співпрацюємо з бізнесом і шукаємо небайдужих партнерів, готових допомогти. Тож завжди раді, якщо до нас звертаються. Є багато способів підтримати нашу діяльність — і кожен внесок справді має значення.

– На чому зараз зацентрована діяльність організації? І що входить у список Ваших справ?

– Зараз ми готуємось до всеукраїнського змагання, яке буде проведено у березні в Одесі. Також я сам проводжу тренування з баскетболу на кріслах колісних, волейболу сидячи, гольфу та пікболу. Це такий новий вид спорту — поєднання між великим і настільним тенісом та бадмінтоном. На тренування з баскетболу та волейболу ходить приблизно по 10 людей, на пікбол — 6-8, на плавання теж так само.

МАЮ КИДАТИ КРАЩЕ, БУТИ ШВИДШИМ, СИЛЬНІШИМ — ВЕСТИ ЗА СОБОЮ КОМАНДУ. ЦЕ І СТАЛО ВЕЛИКОЮ МОТИВАЦІЄЮ.

Ми маємо домовленість із мережею спортзалів в Одесі, які безкоштовно надають ветеранам можливість займатися з тренером.

Я не лише треную, а й виконую роль спортивного менеджера. Ми знаходимо ветеранів зазвичай через реабілітаційні центри або шпиталі. Дізнаємося про їхні інтереси, і підбираємо той вид спорту, який може зацікавити саме його. Часто ветеран, який приходить уперше, взагалі не розуміє, що таке адаптивний спорт і навіщо він йому потрібен. І тоді я спілкуюся з ним, пояснюю, чому варто спробувати, як це може допомогти. Це потребує часу, але це найважливіша частина роботи — переконати людину зробити перший крок до відновлення себе.

Крім того, вся логістика — також на мені. Треба продумати, хто кого повезе на змагання, де вони житимуть, харчуватимуться, хто оплатить, як потім компенсувати. Це десятки дрібних, але важливих моментів.

– Що допомагало Вам триматися увесь цей час і не здаватися у своєму шляху?

– Найперше — мотивація, яку треба постійно підтримувати. Інколи мені достатньо просто послухати музику, яка надихає діяти. Але бувають і такі дні, коли цього недостатньо, коли все складається так, що думаєш: «Та якого біса?». І тоді мені допомагає думка, яка прийшла ще з морських часів. Я часто стояв на палубі, дивився вночі на зорі і усвідомлював, наскільки величезний цей космос. І наскільки дрібним у ньому є я. У масштабах Всесвіту всі наші проблеми це просто дріб'язок. І коли починаєш дивитись так — розумієш, що не варто витрачати життя на дрібні переживання. Поки я живий — у мене є шанс щось змінити. Якщо світло згасло, то гра закінчена. Якщо я не можу змінити обставини, то я можу змінити своє ставлення до них. І ось тут дуже допомагає думка про космос, про те, що є речі набагато масштабніші за наші щоденні негаразди.

Байдужість до дрібних проблем прийшла, мабуть, після поранення. Я розумів, що кутля могла пройти вище, і я просто не зміг би накласти турнікет. Якби це сталося, мене вже не було б. Тож, якщо я вижив — значить, маю шанс прожити життя ще раз як людина з правильними цінностями, яка робить щось добре у цьому світі. Я не маю права знецінити все те, що склалося в єдиний ланцюг подій, завдяки якому я вижив. Усі ці деталі, усі збіги створили те, ким я є зараз. І знецінити це — означало б зрадити сам сенс свого другого життя.

– Сторінка моряка вже повністю закрита або море все ж таки для Вас досі залишається важливим?

– Безумовно я повернуся, але пізніше. Коли прощався зі своїм кріюнгом, я казав, що обов'язково знову колись працюватиму в морі. Але поки у нашій країні війна — ні. І я дійсно у це вірю. Я не з класичних моряків, які йдуть у рейс заради заробітку. Для мене море — це романтика. Це можливість побути наодинці з думками, відірватися від усього. Вийти на палубу, подивитись, як сонце заходить за горизонт, як його промені пробиваються крізь воду. Це щось космічне. І кожен захід сонця був іншим. Бо кожен день — інше сприйняття, інші емоції, інші відчуття прожитого. Це та краса, заради якої я йшов у море. І після Перемоги я ще її побачу.

ЄВРОПЕЙСЬКА МОРСЬКА ОСВІТА ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ КУРСАНТІВ: РЕАЛЬНІСТЬ ЗАВДЯКИ ПРМТУ

Підготовка майбутніх моряків — це про пошук нових можливостей для молоді, це про курсантів, які роблять перші кроки у професії, і про підтримку Профспілки робітників морського транспорту України (ПРМТУ) на цьому шляху. Профспілка активно сприяє розвитку українських курсантів, допомагаючи їм отримати не лише теоретичні знання, а й цінний практичний досвід, який дозволить їм стати справжніми фахівцями у своїй галузі.

Уже три роки ПРМТУ реалізує проєкт у співпраці з ITF Seafarers' Trust, завдяки чому курсанти Херсонської державної морської академії (ХДМА) мають змогу здобувати європейську освіту у Литовській морській академії (ЛМА). Навчальна програма побудована так, щоб курсанти поєднували лекції та практичні заняття в обох закладах та отримали два навчальні дипломи: український та литовський. За цей час 50 курсантів уже завершили навчання, і більшість із них працевлаштована за підтримки ПРМТУ. Наразі ще 10 курсантів продовжують навчання на третьому курсі.

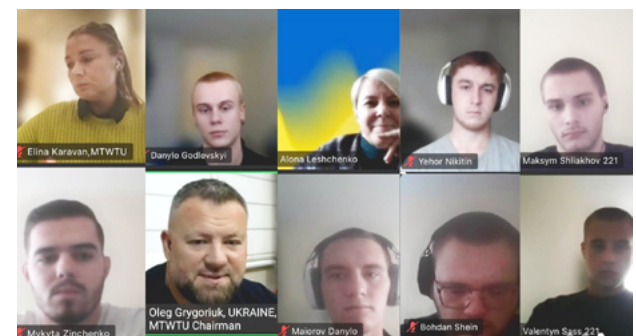
Крім того, завдяки злагодженій взаємодії ПРМТУ з норвезьким судновласником Wilson, навчання у Литовській морській академії на другому курсі продовжують ще 10 курсантів ХДМА. А вже цього року за підтримки німецької профспілки ver.di до профспілкового проєкту долучились ще 10 першокурсників Академії.

Кожен курсант проходить свій шлях у професії. Хтось тільки готується до свого першого рейсу, хтось вже отримав досвід на борту, а хтось шукає нові освітні можливості. Профспілка завжди поруч у всіх починаннях, на кожному етапі становлення, щоб підтримати та вкотре довести, що покоління українських моряків — мотивоване, відповідальне й готове працювати на світовому рівні.

ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ З МОРЯ

Голова ПРМТУ Олег Григорюк провів онлайн-зустріч із курсантами 3-го курсу Херсонської державної морської академії, які за сприяння Профспілки та ITF Seafarers' Trust паралельно навчаються у Литовській морській академії.

Молоді моряки щойно повернулися зі своєї першої плавальної практики та поділилися враженнями від роботи на борту, розповіли про завдання, які виконували, та труднощі, з якими довелося зіткнутися. Від початку навчання Профспілка постійно залишалася на зв'язку з курсантами, надаючи необхідну підтримку та супровід у проблемних питаннях.

«Цей проєкт — це довгострокова інвестиція у вас, у молодь, яка завтра визначатиме обличчя морської галузі. Для вас це був перший досвід тривалого перебування в морі, і саме тому важливо обговорити пережите напряду, щоб ваш подальший професійний розвиток відбувався впевнено й без зайвих перешкод. Ми завжди поруч, щоб підтримати, порадити й допомогти знайти рішення. Ви можете розраховувати на Профспілку у будь-якій ситуації. Ми віримо у ваш потенціал і будемо поруч на кожному етапі вашого становлення», — зазначив Голова ПРМТУ Олег Григорюк.

ТУРБОТА ПРО МЕНТАЛЬНЕ ЗДОРОВ'Я КУРСАНТІВ

Навчання за кордоном, зміна середовища та інтенсивний навчальний процес часто створюють додаткову емоційну напругу для курсантів, через що конфлікти з'являються швидше. Враховуючи усі виклики, ПРМТУ допомагає молоді опанувати навички врегулювання конфліктів уже зараз, адже саме вони стануть основою для роботи в морі, де складні ситуації є невід'ємною частиною.

У межах підтримки курсантів ХДМА, які проходять навчання у Литві за спонсорським проєктом ПРМТУ та Wilson, відбулася зустріч із психологом SCG Global Оксаною Саєнко.

Під час практичної сесії курсанти обговорювали, як впливає стрес, ізолюваність та перевантаженість на поведінку, та шукали способи конструктивно реагувати на непорозуміння. Курсанти активно долучалися до групових вправ, аналізували причини конфліктів і вчилися застосовувати техніки зниження напруги та побудови довіри.

Такі зустрічі формують навички ефективної комунікації, що є основою безпеки й здорової атмосфери у будь-якому колективі. ПРМТУ підкреслює, що підтримка ментального здоров'я курсантів є важливою частиною профспілкової допомоги під час їхнього навчання за кордоном.

ВІД ХЕРСОНА ДО КОНСТАНЦИ: КУРСАНТИ ХДМА ЗДОБУВАЮТЬ МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД

Курсанти ХДМА Данило Самофал та Микита Літвінов, які є учасниками спонсорського проєкту ПРМТУ з Wilson, розпочали навчання в Academia Navala „Mircea cel Bătrân” (Румунія). Курсанти були відібрані за результатами конкурсу серед студентів другого курсу і вже тривалий термін здобувають знання за новою навчальною програмою у Констанці.

Данило Самофал відзначає, що програма є насиченою та корисною: «Матеріал подається зрозуміло, викладачі підтримують, а навчання допомагає щодня зростати професійно».

За словами Микити Літвінова, значну роль відіграє практична складова: «Велика кількість симуляторів дає можливість відпрацьовувати навички, що особливо важливо перед першою практикою».

Ця співпраця відкриває для майбутніх моряків доступ до сучасних навчальних методів, міжнародної взаємодії та нового професійного досвіду.

КУРСАНТ ХДМА ВЛАДИСЛАВ ЗМІЄВСЬКИЙ ОТРИМАВ СТИПЕНДІЮ KN ENERGIES

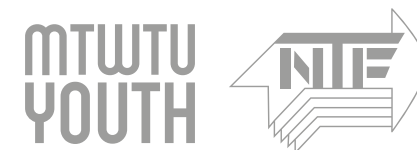
Владислав Змієвський, який навчається за програмою подвійних дипломів у ХДМА та ЛМА, став одним із стипендіатів компанії KN Energies.

Він отримуватиме щомісячну стипендію у розмірі 300 євро протягом десяти місяців у межах ініціативи, що має на меті підтримати інженерну освіту та залучити молодь до енергетичного сектору.

Владислав показав високі результати у навчанні та відмінну підготовку до майбутньої професії, підтвердивши, що українська молодь здатна гідно представляти Україну на міжнародному рівні.

ГОЛОС МОЛОДІ ПРМТУ НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ

27–28 жовтня 2025 року у столиці Данії, Копенгагені, відбулася конференція молодих транспортників NTF (Nordic Transport Workers' Federation) — подія, яка зібрала активістів і лідерів профспілкових організацій з різних країн Європи. Участь у ній взяли представники Молодіжної ради Профспілки робітників морського транспорту України (ПРМТУ), які гідно представили український молодіжний профспілковий рух на міжнародному рівні.

Захід мав на меті створити простір для діалогу між молодими профспілковцями, зміцнення солідарності, обміну досвідом та напрацювання спільних стратегій розвитку роботи профспілок. У рамках форуму обговорювалися актуальні питання, які стосуються зайнятості, соціальних стандартів та транспортної політики, розвитку молодіжного лідерства у профспілковому русі та забезпечення інтересів молодих працівників до 35-ти років.

Під час пленарних сесій відбулася зустріч із депутатом Європейського парламенту від Данії Маріанне Вінд, яка наголосила на важливості дотримання європейських соціальних стандартів, посилення ролі профспілок та необхідності розширення участі молоді у прийнятті рішень. У своєму виступі представники ПРМТУ поділилися досвідом українських транспортників, які продовжують працювати в умовах війни, та підкреслили значення міжнародної підтримки і солідарності у відновленні галузі.

Особливу увагу приділили роботі у групах і нетворкінгу, що сприяло глибшому розумінню спільних викликів європейської транспортної спільноти.

У межах конференції учасники також відвідали Музей робітників у Копенгагені, де ознайомилися з експозицією «Велика праця», присвяченою історії профспілкового руху, становленню соціальної демократії та боротьбі за права робітників. Цей візит став важливим нагадуванням про роль профспілок у захисті людської гідності та розвитку рівноправного суспільства.

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХІД ДО ДНЯ ПРОФСПІЛОК УКРАЇНИ В МИКОЛАЄВІ

У Миколаївському морському порту відбулася ініціатива підтримки для працівників ДП «Миколаївський МТП» та Миколаївського філіалу ДП «АМПУ» — членів Профспілки робітників морського транспорту України. Захід приурочили до Дня профспілок України та спрямували на посилення підтримки працівників, які продовжують працювати у прифронтових умовах.

Миколаїв уже тривалий час залишається одним із міст, що щодня зазнають обстрілів. Постійна небезпека створює додаткове навантаження на працівників портової галузі, які забезпечують функціонування критичної інфраструктури. Попри складні умови, портовики стабільно виконують свої обов'язки.

У межах акції працівникам передали продуктові набори першої необхідності — допомогу, спрямовану на полегшення повсякденних потреб спільнот та забезпечення додаткової підтримки в умовах війни.

Працівники порту підтверджують важливість такої уваги:

«Усі ми живемо та працюємо під звуки сирен, вибухів і постійних загроз. Це виснажує. Тому будь-яка увага важлива — і як допомога, і як знак того, що про нас не забувають.»

Підтримка від Профспілки, як завжди, дуже відчутна», — зазначають працівники.

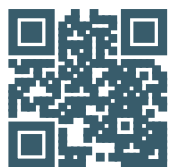
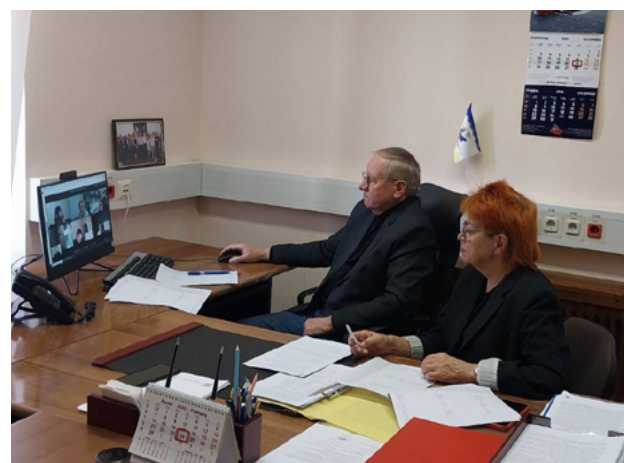
СТАНДАРТИ БЕЗПЕКИ ПІД КОНТРОЛЕМ ПРМТУ

Реалізуючи права профспілок у сфері охорони праці, надані законодавчими актами України, у рамках соціального діалогу на галузевому рівні представник Профспілки робітників морського транспорту України постійно бере участь у роботі комісії з перевірки знань з питань охорони праці посадових осіб підприємств, установ та організацій морського транспорту.

Представник ПРМТУ входить до складу комісії, яка утворена на підставі наказу Міністерства розвитку громад та територій України і оцінює теоретичні знання, практичні навички та розуміння нормативно-правових актів з охорони праці працівників, які проходять навчання у галузевому навчальному центрі на морському та річковому транспорті.

Участь ПРМТУ у роботі комісії підкреслює важливу роль Профспілки у здійсненні громадського контролю за дотриманням роботодавцями вимог законодавства з охорони праці, забезпеченням безпечних умов праці на робочих місцях.

Профспілка й надалі продовжуватиме свою діяльність, спрямовану на популяризацію принципів безпечної праці робітників підприємств, установ та організацій морського транспорту.

ОФІЦІЙНИЙ
САЙТ
ПРМТУ

ОФІЦІЙНИЙ
ЧАТ-БОТ
ПРМТУ

Співзасновники:

Професійна спілка робітників морського транспорту України
Чорноморська первинна профспілкова організація моряків

65062, м. Одеса, Аркадійське плато,
буд. 5-Б, приміщення 1
moryak@mtwtu.org.ua

Зверстано: ФОП Стещенко Ю.В.
65039, м. Одеса,
вул. Середньонантанська, 19-а

Друк: ФОП Клявіна К.Г.
65045, м. Одеса,
пров. Віце-Адмірала Жукова, 27

Відповідальний за випуск номера
(редактор): Кіреєв М. І.

Редакція може не поділяти думок та позицій авторів. Відповідальність за зміст інформації та матеріалів несуть їх автори. Редакція залишає за собою право редагування текстів. У разі використання матеріалів, опублікованих в газеті, посилання на «Українську профспілкову транспортну газету «Моряк» обов'язкове.

«Українська профспілкова транспортна газета «Моряк» розповсюджується безкоштовно

Свідectво про державну
реєстрацію друкованого
засобу масової інформації

серії KB № 24992-14932P
від 17 вересня 2021 р.

Тираж: 1 000 екз.